HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

GIÁNG-LONG-THẬP-BÁT-CHƯỞNG
VỚI CHIẾC GẬY ĂN MÀY

Hoàng-Dung vừa đứng yên thì Hồng-thất-Công đã cười ha hả hỏi :

— Cha cháu là tay võ công thượng thặng, sao cháu còn nhờ ta dạy cho nó là ý gì ?

Hoàng-Dung hoảng kinh nghĩ bụng :

— Ngón Lạc Anh Chưởng là môn võ bí truyền, phụ thân ta chỉ dạy riêng cho mình, ngoài ra không một người thứ ba biết được. Không hiểu vì sao ông này mới trông thấy đã tìm ra ngay.

Rồi nàng hỏi luôn :

— Ông có quen biết cha cháu sao ?

Hồng-thất-Công đáp :

— Cha cháu là Đông-Tà, ta là Bắc Cái. Mấy mươi năm nay hai người cùng nhau đấu biết bao nhiêu trận rồi mà chưa phân thắng bại.

Hoàng-Dung nghĩ :

— Ông lão này dương đầu nổi với cha ta thì quả là một tay xuất chúng bản lãnh siêu quần rồi.

Rồi nàng hỏi thêm :

— Ông quen biết cha cháu, nhưng tại sao lại biết luôn cả cháu nữa ?

Hồng-thất-Công cười ha hả nói :

— Có gì khó đâu mà hỏi. Lúc đầu mới gặp, ta thấy khuôn mặt mày giống thằng họ Hoàng như đúc, từ mái tóc đến cặp lông mày, phương ta còn ngờ ngợ vì mày đẹp hơn cha mày nhiều quá. Hồi nãy mày xuất thế Lạc Anh Chưởng đã lộ rõ chân tướng không sai. Trên thiên hạ, ngoài cha mày ra, không một người thứ hai nào biết môn võ ấy..

Hoàng-Dung lại hỏi nữa :

— Theo ông được biết thì cha cháu có phải một tay lợi hại hay không ?

Hồng-thất-Công đáp :

— Cha mày chẳng những lợi hại mà còn khắc nghiệt số một.

Hoàng-Dung cười khì khì đáp :

— Chưa chắc đâu, ông mới là người số một đấy.

Hồng-thất-Công có vẻ hài lòng về câu nói ấy nên tươi cười nói :

— Chuyện ấy cũng chưa biết chừng, sự phân hạng cũng chưa dứt khoát. Trên ao năm nay, 5 lãnh tụ môn phái chúng ta là : Đông-Tà, Tây-Độc, Nam-Đế, Bắc-Cái và Trung-thần-Thông đã họp nhau trên đỉnh núi Hoa-Sơn luận bàn kiếm thuật.

Ai nấy đều công nhận Vương-trùng-Dương tức Trung-Thần-Thông là một nhân vật số một.

Hoàng-Dung lại hỏi :

— Ông ấy ra sao, có tài chi mà được gọi « Thiên-Hạ Đệ-Nhứt Nhân » ?

Hồng-Thất-Công ngạc nhiên trợn mắt hỏi :

— Ủa, chứ cha mày không thuật lại cho mày biết sao ?

Hoàng-Dung rầu rầu đáp :

— Đời nào được thế. Cha cháu ghét cháu lắm. Lúc nào cũng la quát mắng, hở một tý là nạt là chửi, không muốn nhìn mặt. Ông không còn thương cháu nữa và đã đánh đuổi cháu, nên cháu phải bỏ nhà trốn đi như thế này.

Hồng-Thất-Công cũng xụ mặt nói :

— Ô, cái thằng Đông-Tà quả khắc nghiệt. Nó nhẫn tâm cay hiệt với con mình.

Hoàng-Dung lại đổi thái độ, nửa trách nửa nũng nịu :

— Sao ông lại nói xấu cha cháu như vậy ? Dầu sao cha cháu là người đã sanh ra cháu cơ mà ?

Hồng-Thất-Công ngước mắt cười ha hả đáp :

— Con bé lầu thật. Ta chỉ tiếc là tên ăn mày cùng khổ không kiếm ăn nên không để được một gái khôn ngoan xinh đẹp như mày, lại có biệt tài nấu ăn số dách, không hiểu tại sao vừa trông mặt mày ta đã mến ngay và không nỡ bỏ đi cho đành.

Hoàng-Dung nhích mép cười hóm hỉnh :

— Phải chứ, nếu ông cũng ghét cháu, đuổi cháu nữa thì ai nấu cho ông xơi và nhậu nhẹt ?

Hồng-Thất-Công thở dài nói :

— Cháu nói quả đúng. Ta chỉ nghĩ lại thú trên đời là ăn. Mà ta lúc nào cũng lo bày nhiều đó. Dầu ăn sáng, ăn chiều, ăn

trưa, ăn tối, hoài hoài đâu biết chán. Vì vậy nên ta cũng thích có mày bên cạnh luôn luôn, đâu có vô-ích ?

Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung nhìn nhau cười.

Bây giờ Hồng-Thất-Công muốn nhắc lại câu chuyện nên khơi mào hỏi :

— Thiên hạ đệ nhứt nhân là Trung-Thần-Thông, tức là Vương Trùng-Dương, giáo chủ phái Toàn-Chân. Ngày nay Vương-Trùng Dương đã chết, vậy bọn bay có biết kẻ nào có thể thay thế cái địa-vị ấy hay không ?

Hoàng-Dung giả bộ ngây ngô nói :

— Trong Toàn-Chân phái, cháu có biết hai lão đạo sĩ, một người họ Khưu, một người họ Vương, người nào cũng tài ba xuất chúng, chắc họ có thể thay thế được chăng ?

Hồng-Thất Công nói :

— Bọn này cả thảy 7 đứa, đều là đồ đệ của Vương-Trùng Dương. Trong bọn ấy thì Trường-Xuân-Tử Khưu-Xứ-Cơ tương đối có bản lãnh trội hơn cả, nhưng thật ra còn thua kém một vị sư thúc trong Toàn-Chân phái tên là Châu-Bá-Thông xa lắm.

Hoàng-Dung vừa nghe nhắc đến tên vị nầy thì giật mình, định hỏi nữa nhưng lại nín thinh.

Quách-Tĩnh thì chậm hiểu ít nói, thường chỉ nghe nhiều hơn nói, lúc nào cũng dành cho Hoàng-Dung lanh lẹ hặt thiệp hơn nhiều, nhưng lần nầy khi nghe Hồng-Thất-Công nhắc đến tên Châu-Bá-Thông, thì nín không được hỏi ngay :

— Dạ, Châu-Bá-Thông có phải là vị sư thúc duy nhất của đại trưởng Mã-Ngọc chăng ? Ngoài ra trong phái Toàn-Chân có còn một vị sư thúc nào khác nữa không ?

Hồng-Thất-Công đáp :

— Châu-Bá-Thông tuy là sư thúc của Toàn-Chân Thất-Tử, sư đệ của Vương-Trùng-Dương chân nhân, nhưng là một kẻ tục chớ không phải đạo sĩ như bọn này. Hắn nhờ Vương-Trùng-Dương chân truyền võ thuật nên bản lãnh rất cao cường.

Riêng mày, ta bảo thật đừng hòng lấy con gái của lão Đông Tà đâu nhé. Hắn thích đứa nào võ giỏi, văn hay, tánh tình tao nhã. Còn mày bộ tịch như con trâu nước, tánh tình cục mịch, nói năng vụng về, chắc hẳn chẳng vừa ý đâu.

Quách-Tĩnh đang thích, nghe chuyện Châu-Bá-Thông mà Hồng-Thất-Công lại đem chuyện của mình ra nói. Chàng tự nghĩ mình đã cười hồi hay tỏ ý gì đâu mà nói đến chuyện vừa lòng hay không vừa lòng. Tuy nhiên, nghe nói, chàng cũng cứng miệng chẳng biết nói sao, đỏ mặt nhìn xuống đất, lòng thấy lo lo, buồn buồn.

Hoàng Dung thừa rõ tâm-trạng người yêu, nên nàng gượng nói xen mấy tiếng để đánh lừa, may ra có kết quả. Nếu Hồng-Thất-Công nhận Quách-Tĩnh làm đồ đệ thì sau nầy có thể nói giúp cùng cha mình một lời nói :

— Cha cháu đã biết mặt anh ấy đâu. Vậy xin lão tiền bối dạy cho anh một ít võ công. Sau nầy, nếu cha cháu được biết là đồ đệ của lão tiền bối, sẽ nể mặt mà tha thứ cho, chúng cháu nguyện ngàn đời không dám quên ơn.

Hồng-Thất-Công trợn mắt quát lớn :

— Con bé này, sao mày tinh ranh đến thế ? Dám đánh lừa cả ta để lãnh phần phải về mình ư ? Cha mày là một kẻ võ nghệ cao minh, mà mày chưa học được tới nơi tới chốn thay, ta đâu có khờ dại đi dạy thằng chồng mày để mang tiếng oán của bố mày sao ? Chắc mày cũng thừa biết cái tánh khắt khe cay-nghiệt của lão già mày.

Ta suốt đời làm nghề ăn mày, đã quen tánh thong dong tự tại, đời nào lại chịu khăn to áo dài cúc cung lễ bái đi cầu hôn với cha mày ? Mày tuy nhỏ nhưng võ nghệ đã trội hơn bản nhiều, nếu muốn cha mày cộng nhận cái... cục... cưng đó thì phải tự liệu lấy.

Mắng luôn một chập, Hồng-thất-Công phẩy tay áo xoay mình phóng đi như tên bắn.

Quách-Tĩnh điếng cả người, đứng yên, mặt mày tái mét, vừa tức vừa lo.

Một chập sau, Quách-Tĩnh mới nói :

— Em Dung, Hồng lão tiền bối không hạp với bọn mình. Thôi là đành liều cho rồi, lo lắng buồn rầu cho lắm cũng chẳng được gì đâu em ạ.

Hoàng-Dung định trả lời, bỗng thoáng qua tận đàng xa có tiếng lá cây hơi xao động, thì đoán chắc Hồng-Thất-Công đã trở lại đó rồi bọn mình, nên nàng cố ý nói thật to để Hồng-thất-Công cùng nghe.

— Hồng lão tiền-bối là người có tâm-hồn cao-thượng nhất đời, bản lĩnh còn trội hơn cha em nữa. Chỉ có một điểm là tính người cương-trực, nên hay nóng nảy, nên khi đã giúp người có khi lại quên cả thân mình nữa. Anh thấy không? Người chỉ là một kẻ ăn mày, nhưng thế gian có mấy ai có diễm phúc gặp được người?

Hôm nay hai đứa mình hân hạnh được gặp, thật là diễm phúc ngàn năm. Dẫu người có nóng giận bỏ đi, nhưng anh em mình cứ xem đó là một cái vinh-hạnh nhất đời.

Quách-Tĩnh ngơ ngác hỏi:

— Người đã biểu diễn võ nghệ đâu mà em biết là tài giỏi?

Hoàng-Dung càng nói to hơn trước:

— Cha em lúc nào cũng nói đến người.

Quách-Tĩnh hỏi:

— Nói như thế nào hở em?

Hoàng-Dung vẫn nói lớn:

— Cha em thường nói, mặc dầu trên thiên hạ người là đệ nhất anh hùng võ công siêu đẳng, không một kẻ nào dám sánh. Tuy nhiên người vẫn còn nể một vị nữa là «Cửu-chỉ Thần-cái» Hồng-thất-Công. Rất tiếc vị này hành tung vô cùng bí-mật, rày đó mai đây, không thể nào kiếm để tỉ thí võ công một lần nữa, xem thử ai kém ai hơn.

Quách-Tĩnh nghe nàng nói mà lòng hết sức phân vân, chẳng hiểu tại sao hai đứa gần nhau mà Hoàng-Dung quát nói như mình là thằng điếc không bằng, nghe gần muốn bức lỗ tai.

Thì ra Hồng-thất-Công bỏ hai người đi được một chặp bỗng đổi ý kiến, trổ tài khinh công tuyệt đỉnh vòng lại phía sau khu rừng ẩn mình trên một ngọn tùng cao vút, hướng tai về phía Hoàng-Dung Quách-Tĩnh nghe thử hai người bàn bạc những gì về mình.

Khi nghe Hoàng-Dung kể lại là Hoàng-dược-Sư cũng nể vì mình, thì Hồng-thất-Công cũng thấy hào hứng trong lòng và tự nghĩ:

— Lão Đông-Tà là tay kiệt liệt nhất đời này mà nó cũng nể tao sao? Thế mà mấy lúc nay ta vẫn ngờ rằng nó xem trời bằng vung mắt, coi thiên hạ chẳng ra gì, khi ta như cỏ rác chứ?

Thì ra ông già đã vô tình bị cô gái bé lừa mà không biết. Thật ra đó là những câu bịa đặt của Hoàng-Dung để ca ngợi và đánh vào lòng tự-ái của Hồng-thất-Công may ra ông nghĩ tình quay trở lại

chăng. Vì vậy nên tuy nói với Quách-Tĩnh mà nàng hết gắn điếc cho cả.

Biết rõ Hồng-thất-Công đã nở gan nở ruột vì mấy lời vừa rồi, nhưng Hoàng-Dung còn muốn đập thêm một đòn tâm-lý nữa cho chắc ăn nên gọi lớn bảo Quách-Tĩnh:

— Tĩnh ca, cha em là một tay võ công lỗi lạc, tài nghệ trùm đời, thế nhưng em đâu có thích học. Buộc lắm em cố gắng tập đôi ba miếng gọi là mà thôi. Nhưng không hiểu vì sao từ khi gặp Hồng lão tiền bối, em thấy mến cụ quá, chỉ muốn ở bên gối ông ấy và hình như mình là con ruột ông không bằng.

Nếu ông cầm thông chỉ vẽ cho vài ngón thì chắc em ham học lắm. Mà hễ em đã thích học chắc chắn tiến bộ mau vô cùng. Rất tiếc em vừa mở miệng, ông đã làm cho một trận rồi bay đi mất, anh nghĩ có tội hộ cho phận hai đứa mình không?

Nói rồi nàng sụt sùi khóc. Quách-Tĩnh ngay thẳng như ruột ngựa nào có biết, nếu thấy người yêu khóc lóc thì vội tìm lời khuyên nhủ. Hoàng-Dung thấy vậy càng khóc giả, đến nỗi Quách-Tĩnh cũng nhỏ lòng rơi nước mắt sụt sùi khóc theo.

Hồng-thất-Công trên cành cây nghe hai đứa bàn tán một chặp cũng thấy lòng khóc lóc cũng tưởng thiệt, chạnh lòng cảm-động không ngờ mới gặp mình không bao lâu mà chúng đã mến mình quá cỡ.

Nhưng ông vẫn chưa muốn ra mặt vội, còn ở nán lại nghe thêm nữa.

Lắng tai một chặp không thấy động tĩnh gì hết, Hoàng-Dung gạt nước mắt nói thêm:

— Lúc trên đảo Đào-Hoa, mỗi khi nhắc đến Cửu-chỉ Thần-Cái thì cha em nói ngay đến một thế võ vô cùng độc đáo của người. Theo cha em thì thế võ ấy là một ngón quyền pháp suốt hoàn cầu không ai dám sánh. Cha em sở dĩ kính nể Hồng-thất-Công cũng vì thế võ thiên hạ độc nhất vô nhị ấy. Ngay cả Truy-Cương Thần-thông Vương-trùng-Dương cũng không dám coi thường. Thế võ ấy là... là... ấy chết, em quên mất. Trời ơi, vì lâu quá không nhắc đến em đã vô tình quên đi mất. Bây giờ nhớ chưa ra tức quá. Thật là khổ thì tại tánh hay quên của em.

Hôm nay em vừa chợt nhớ đến tuyệt võ độc đáo ấy, muốn tìm

cách khơi mào hỏi thử, nếu Hồng lão tiền bối thương tình chỉ cho ít ngón cũng đủ hai đứa mình nở mặt với đời, thế võ lấy là...

Hoàng-Dung đưa tay vỗ nhẹ cái trên trán cô nghĩ ra. Rồi nàng dậm chân, chắc lưỡi cứ ấp a ấp úng tìm cách mớm cho nhớ lại, trong thâm tâm nàng muốn gãi chỗ ngứa để Hồng-thất-Công chịu không được nói toạt ra.

Quả nhiên, nàng dự tính không sai. Nãy giờ Hồng-thất-Công lắng tai nghe nàng nói đến đó đã khoái chí, muốn nàng nói tên ra cho thỏa dạ mà chờ hoài vẫn không nói được. Sau cùng ông bực quá nhịn không nổi nữa quát lớn:

— Là «Giáng-long Thập bát chưởng» chứ thế gì nữa mà quên hoài hở con chó con. Sao mà ngu quá vậy?

Nói dứt câu, Hồng-thất-Công đã là là rơi xuống đất như tàu lá rụng, đứng ngay trước mặt hai người.

Hoàng-Dung mừng quá hoa chân múa tay, miệng reo tay đấm vào lưng Quách-Tĩnh thùm thụp và hét lớn:

— Đúng rồi, có vậy mà quên hoài, thật em ngu quá cỡ. Cha em bảo, trên đời này ông chỉ phục nhất là ngón võ «Giáng-long thập bát chưởng» mà thôi.

Hồng-thất-Công hớn hở hỏi Hoàng-Dung:

— Chắc chắn lão Đông-Tà đã nói ra câu đó không? Thế mà ta cứ tưởng, sau khi Vương-Trùng-Dương tạ thế rồi, hắn tự cho mình là nhân vật số một rồi xem thường cả thiên hạ chứ.

Hỏi xong, ông thích chí cười luôn một tràng dài rồi nhìn Quách-Tĩnh bảo:

— Kể về công phu và căn bản thì mày hơn đứt con bé này rồi. Nhưng chỉ vì mày chưa được dạy dỗ đúng phương-pháp căn bản nên tạm thời phải kém sút nó mà thôi.

Bây giờ con bé đi về nhà trọ trước đi.

Hoàng-Dung chỉ mong mỏi có chừng ấy. Khi nghe Hồng-Thất-Công bảo thì biết cả đã cắn trúng mồi, nên hăn hoan rút lui về lo bữa ăn chiều lập tức.

Thấy Hoàng-Dung đi rồi, Hồng-Thất-Công nhìn Quách-Tĩnh nghiêm nghị bảo:

— Mày quỳ xuống đoạn thề thật độc là không bao giờ đem thế võ này dạy lại một đứa nào khác, nếu chưa có phép của tao. Nghe chưa, ngay cả con vợ lẫu cá của mày cũng vậy. Đó là điều tối kỵ.

Quách-Tĩnh vừa quỳ xuống nhưng bụng lại nghĩ:

— Ngay bé Dung mà ông cũng cấm không cho mình dạy. Công phu đòi hỏi này đều do nó mà ra. Nếu sau này nó nhất định đòi dạy cho được, ta biết từ chối bằng cách nào? Không xong rồi.

Vì vậy, nên Quách-Tĩnh vội thưa:

— Thưa lão tiền bối. Thôi cháu không học nữa đâu. Lão tiền bối đem dạy cho Hoàng-Dung cũng được. Hắn tài hơn cháu, học thêm được càng tốt. Cháu tuy không học được, nhưng Dung học cũng bổ ích như cháu vậy.

Hồng-thất-Công ngạc nhiên quá sức, nhìn Quách-Tĩnh trợn mắt hỏi:

— Thằng trâu nước, tại sao vậy? Có muốn gì cứ nói thẳng ta nghe?

Quách-Tĩnh thưa:

— Sau này nếu nó một hai nài ni bắt phải dạy, cháu từ chối sao cho tiện. Vì thật ra được lão tiền bối truyền cho cũng nhờ công tao của nó cả. Nhưng nếu cháu dạy thì đã thất lời thề cùng kẻ trên trước sao nên.

Hồng-thất-Công tức cười, đôi giận làm lành, cười-ha hả nói:

— Hay lắm, mày quả một đứa thật tình, giống tánh tao như hệt, thế mà cứ tưởng việc gì.

Thôi, nếu vậy ta chỉ dạy mày một thế tên «Kháng long Hữu hối».

Ta nhận thấy lão cha vợ mày là Hoàng-dược-Sư tuy quá sức nghiêm khắc và tự phụ, độc ác, nhưng khi nào hắn bức sách mày, thấy mày xử dụng được thế võ này chắc cũng nghĩ đến ta mà tha lỗi cho mày.

Nói xong, Hồng-thất-Công đất Quách-Tĩnh đứng dậy, ông lùi ra phía sau, thu tay phải vào lòng, xòe bàn tay ra vẽ thành một vòng tròn, rồi vun vút mạnh tới trước, một luồng gió phát ra đánh thẳng vào cây tùng to tướng ở gần nhất bị gãy thành hai đoạn.

Quách-Tĩnh hết hồn, không ngờ chỉ có sức gió mà mãnh liệt đến thế.

Hồng-thất-Công giải thích:

— Đây là cây tùng nên nó mới gãy đôi. Nếu là hình người thì sẽ không bị gãy nếu biết cách thoái nhượng.

Khi mày tập được thế này và gặp phải kẻ nào không biết thoái nhượng, cứ cứng đầu đứng trơ ra đó thì thân hình hắn cũng sẽ gãy đôi như cây tùng này.

Hồng-thất-Công chỉ vẽ rành mạch từng chi tiết một, căn dặn từ câu, buộc Quách-Tĩnh học thuộc lòng và đọc lại cho thật chắc ý. Tuy chỉ có một môn đánh mà tốn rất nhiều công phu tâm trí.

Tuy nhiên, luyện chưởng tuy khó nhưng căn bản là nhờ ở sức khỏe và nội công mà ra. Quách-Tĩnh đã luyện nội công khá khá, nên việc tập luyện cũng không khó khăn cho lắm. Sau hai giờ Quách-Tĩnh đã am thuộc lâu lâu.

Hồng-Thất-Công lại dặn thêm :

— Vợ mày nó lanh lẹ lắm. Lúc đánh nhau nó dùng thế hư hơn là đánh thật. Mình phải biết nhận xét bản chất của nó mà đề phòng, chứ mày cứ thật tình sẽ bị nó gạt rồi thua mất.

Về tài lanh lẹ, mày thua nó nhiều, khi mày đánh thật nó dùng hư thế đối phó, nếu mày thấy nó đánh hư không thèm phòng bị thì nó sẽ làm thật ngay con a.

Quách-Tĩnh gật đầu nghe theo.

Hồng-Thất-Công dặn tiếp :

— Mỗi khi đấu với bất cứ một kẻ nào phải tìm hiểu pháp môn của họ, từ cái hư cái thật cho đến cái bản chất, thói quen của đối thủ, lúc biết chắc chắn mới ra tay. Nông nổi thì bị thua liền.

Khi nào thấy cần thiết lắm mới dùng thế « Kháng Long Hữu Hối ». Nhứt định thế nào nó cũng phải rút tay về chống đỡ, tức nhiên sẽ thắng được dễ dàng.

Quách-Tĩnh hỏi tiếp :

— Dạ, rồi còn điều gì nữa xin lão tiền bối dạy luôn.

Hồng-Thất-Công nói :

— Thôi chứ còn gì nữa. Mày cứ học kỹ một thế này cũng đã tạm đủ rồi.

Quách-Tĩnh cụt hứng chẳng dám hỏi thêm nữa. Chàng muốn thực hành xem kết quả ra sao, nên theo đúng lời vừa học được, xuất chưởng đánh vù một cái vào thân một cây tùng lớn bằng bắp chân gần đó. Cây tùng không ngã, nhưng chỉ ngả qua ngả lại mấy cái rồi rung chuyển lên từng hồi.

Hồng-Thất-Công đứng cạnh quát lớn :

— Thằng này ngu như trâu nước, mày định rung cây nhặt khô hay tìm ít trái rụng đem về cho vợ con nhen cơm ?

Quách-Tĩnh mới đem ra thực hành chưa có kết quả, trong lòng đã rầu, lại bị Hồng-Thất-Công mắng luôn một hơi thì càng thêm mắc cỡ, mặt đỏ, tiu-nghỉu chỉ đứng im, ngó chừng nhìn lộm Hồng-Thất-Công chờ chỉ lại.

Hồng-Thất-Công gằng từ tiếng bảo :

— Ta vừa dặn kỹ, hễ đối phương cứ đứng ỳ mà chịu đựng đánh mạnh hắn sẽ gãy ngay vì cứng gặp cứng. Trái lại nếu nó biết thoái nhượng, cũng như cái cây đang lung lay sắn, mày đánh thêm cũng chẳng ích gì. Dầu mày đánh luôn cả ngày cũng không thể nào gãy được.

Một khi xuất thủ phải dẫn đo, nhận-xét phản-ứng của đối phương, cứ nhắm mắt đánh càn đâu có được.

Quách-Tĩnh chợt hiểu, hỏi lại :

— Cháu nhớ lại rồi, khi cái cứng gặp cái cứng mà lanh thì phải đổ gãy. Phải vậy không, thưa lão tiền bối.

Hồng-Thất-Công quát lớn :

— Chứ không phải thì còn gì nữa mà hỏi ?

Quách-Tĩnh lui cui tập lại, bặm môi chẳng nói chẳng rằng, đem hết tâm-trí vào lý thuyết và thực hành, cố làm cho được.

Để được chắc ý, chàng tìm một cây tùng khác, chắc gốc hơn, đánh luôn mấy cái, thân cây đã thấy rung động.

Dồn dồn sức lực trong bàn tay đã tăng thêm mỗi lúc một mạnh. Đánh ra đã có trớn gió nghe vun vút. Sau cùng cây tùng đã rung chuyển ngó thấy.

Quách-Tĩnh thấy công phu tiến bộ trong lòng khoan khoái mừng rỡ vô cùng, nhìn lại bàn tay thấy đỏ rực như nhuộm son, nóng bực và cứng như chùy sắt.

Quách-Tĩnh phấn khởi thêm càng chịu khó tập, mong sao được Hồng-Thất-Công hài lòng, khỏi la rầy nữa.

Chàng đưa tay lau mồ hôi vừa nghe phía sau đã có tiếng ngáy khò khò. Thì ra Hồng-Thất-Công đã nằm sải chân trên thảm cỏ ngủ từ lúc nào không biết.

Quách-Tĩnh nghĩ bụng :

— Ông này ăn Thiếu, ngủ dễ quá, hèn nào mập ú và rất lâu già. Con người vô tư lự là sướng nhứt trần gian.

Vên chỉ Thất-Công đã ngủ say không ai sách hạch khiển trách nữa, nên Quách-Tĩnh đem hết sức tập, càng lúc càng tiến thêm. Sau cùng chàng có thể điều khiển chưởng lực, muốn phát hay thu nặng nhẹ tùy ý mình.

Sau khi hít mạnh một hơi vào bụng, vận sức ra cánh tay chặt tới, gió bay hừng hực, nhưng nếu muốn thu lại gió cũng dứt ngay không hề làm xao động đến cây tùng một tí nào hết.

Quách-Tĩnh mừng quá, vì chàng được biết phát dễ mà thu khó. Nay mình đã thu phát theo ý muốn, tức nhiên đã tập được một mức cao hơn nhiều.

Chàng muốn thử sức lại một lần chót, tung chưởng quất mạnh vào một cây tùng khá to. Tức thời một tiếng rắc nổi lên, cả cây tùng đồ sộ đã gẫy ngang ngã nhoài trên mặt đất.

Thình lình có tiếng Hoàng-Dung tru tréo vọng ra từ phía đàng sau :

— Giỏi quá, học mau quá. Hoan hô Quách-ca.

Chàng nhìn lại thấy Hoàng-Dung khệ nệ bưng một mâm đồ ăn từ từ bước đến.

Hồng-Thất-Công đang ngủ ngon, bỗng hết ngáy, ngồi nhổm dậy, mắt còn nhắm, miệng đã hỏi lia lịa :

— Cái gì thế, cái gì mà thơm phức, ngon quá vậy ?

Hỏi chưa hết, ông đã chồm lại cái mâm, chụp chiếc lồng úp bỏ qua một bên thấy ba món ăn bày ra trước mắt :

— Một đùi gà béo da nướng vàng hườm hườm nằm trong một bát lớn.

— Một tiềm vịt chưng nhồi hạt bí.

— Một đĩa bánh cuốn nhân thịt tôm chà hành mỡ bồi bổng loáng, xanh đỏ rực rỡ.

Thứ nào cũng nóng hổi, hơi bay nghi ngút, Hồng-Thất-Công cúi sát người gần mâm để ngửi, không ghìm được nữa, ông kéo luôn chiếc mâm vào lòng, nhón tay bốc một miếng thịt vịt đưa vào miệng nhai ngấu nghiến, rồi tay kia cũng thò luôn cả chiếc đùi gà. Thế rồi hai tay hai món, miệng nhai ngồm ngoàm phồng cả má, muốn khen ngon cũng hết khen được.

Hoàng-Dung, Quách-Tĩnh thấy mấy lần ông định nói chẳng biết muốn nói gì, muốn ăn cũng không ăn được vì cái mâm đã nằm lọt trong lòng của ông rồi.

Thoáng một cái, cả con vịt và chiếc đùi gà đã hết sạch, không còn một miếng xương.

Hồng-Thất-Công nhìn Quách-Tĩnh vụt nhớ lại từ sáng đến giờ cậu ta chưa có thứ gì trong bụng, nên thương hại, đưa tay vẫy lại bảo rằng :

— Trâu nước, lại nếm ít cái bánh cuốn này. Ồ, con bé lạ quá, sao nó làm thứ gì cũng ngon đúng mức, vừa ý hết cỡ nói.

Rồi ông bốc lên một mớ bánh đưa luôn vào mồm nói :

— Bánh cuốn này cũng không thua gì vịt tiềm, gà quay. Mày ăn thử một miếng sẽ thấy ta nói đúng sự thật.

Hoàng-Dung cười lớn nói :

— Ồ, cháu còn sắn nhiều món ăn ngon gấp mấy lần, không biết ông còn đủ sức tiêu thụ nữa không ?

Hồng-Thất-Công vội vàng nuốt hết một miếng bánh rồi hỏi liền :

— Đâu, thật không cháu. Cứ đưa hết ra thử. Ta còn đủ sức ăn nữa.

Hoàng-Dung mỉm cười nói :

— Nhiều lắm, kể không xiết, sơ qua nhiều món ông nghe có vừa ý hay không rồi sẽ hay. Này nhé : đậu hủ chưng này, bạch thiệt nhục này, sao bạch thái này.., ngon chưa ?

Hồng-Thất-Công chẳng những là một tay võ công trác tuyệt, nhiều lãnh của một bang lớn nhất đất Trung-Hoa, và về môn ăn nhậu ông cũng sành đời và rành rõi như võ nghệ. Vì ăn uống nhiều nơi, gặp món nào ngon là ông chịu khó tìm xem cách nấu để thưởng thức.

Theo quan niệm của ông, người đời chỉ cốt tư cách và tâm địa tử tế hơn. Bộ mã hình thức bên ngoài chỉ cũng như cái vỏ. Người ăn mày giữ được khí phách, cao cả, cũng như viên ngọc quý đựng trong tấm giẻ rách, đâu có giảm chút giá trị nào.

Về món ăn, không nhứt thiết phải tinh sơn hào hải vị mới quý, dau dầy phụ, canh rau nhưng nếu khéo nấu, cho gia vị đúng cách thì vẫn ngon không kém gì.

Vì vậy, nên qua mấy món ăn mà Hoàng-Dung vừa kể, ông đã vừa ý ngay nên gật đầu bảo :

— Ừ, tốt lắm, còn nữa thì cứ về mang hết lại đây. Ta sẵn lòng chờ đợi. Mày thật con bé khéo tay, lúc mới gặp ta đã khen liền, thế mà đúng đấy.

— Hay là mày còn phải đi mua sắm nữa. Nếu cần thì ta đi giúp với nhé. Ta cũng sành chuyện mua sắm lắm đấy.

Hoàng-Dung cười hề hề đáp :

— Ông mua sao vừa ý cháu, biết bao nhiêu là đồ gia vị vụn vặt mất công lắm.

Hồng-thất-Công nuốt luôn mấy miếng bánh cuốn rồi hỏi luôn :

— Nếu ta mua không tiện thì mi cần ai giúp được, nói đi.

Hoàng-Dung thấy ông đang chú ý vào chuyện món ăn lại chuyển qua một câu chuyện khác.

— Ồ, vừa rồi anh Tĩnh đánh gãy đôi cả một cây tùng thật lớn. Bản lãnh của anh bây giờ nhất định hơn đứt em rồi chứ ?

Hồng-Thất-Công lắc đầu bĩu môi đáp :

— Ồ, có thấm vào đâu. Thử đánh ngã cây tùng là bậc bét, xoàng lắm, đâu phải là bản lãnh được.

Hoàng-Dung nũng nịu nói :

— Giỏi hay dở đâu biết. Chỉ thấy sức gió mà đánh ngã cả một cây to là đã khiếp rồi. Bây giờ tức nhiên cháu không bằng một phần nửa anh ấy. Tôi nghĩ ông chẳng biết thương con cháu, cứ dạy anh giỏi để sau nầy anh lại hiếp đáp người ta. Như vậy thì con dại gì lo nấu cho ngốn để cung phụng ông nữa.

Nghe nàng nói, Hồng-Thất-Công biết ngay cô ả lố mồi bắt chẹt mình rồi. Nhưng nghĩ lại mấy món ăn vừa rồi nó kể nghe ngon quá, dẫu sao cũng phải chiều nó mới được. Vì vậy nên Hồng-Thất-Công mới chịu lép, hỏi nàng :

— Thôi, bây giờ mày muốn gì ? cứ nói thẳng ra đi, con bé.

Hoàng-Dung vui vẻ đáp :

— Cháu chẳng dám đòi hỏi gì hết. Chỉ mong Hồng lão tiền bối dạy cho một ngón gì có thể thắng được anh ấy để đỡ tủi thân và khỏi bị hiếp đáp về sau. Hễ dạy xong, cháu chạy về mang đồ nhắm ngon đến đây tức khắc.

Nghe đến khúc sau, Hồng-thất-Công cũng nôn nao trong ruột bèn đứng dậy nói :

— Thôi cũng được. Ta dạy liền ngay bây giờ, nhưng mi phải

tuân theo hai điều kiện sau đây :

— chỉ học một ngón thôi, cốt làm sao thắng được thằng trâu nước.

— học xong, đem đồ nhắm lại đây cấp kỳ.

Hoàng-Dung tủm tỉm cười và gật đầu bằng lòng.

Hồng-thất-Công nói :

— Bây giờ ta dạy mi ngón «Yến Song Phi».

Nói xong, Hồng-thất-Công tung người lên không trung, múa tay áo phấp phới như cánh bướm vờn hoa, hai chân nhẹ nhàng khi qua đông, lúc sang tây không một tiếng động.

Hoàng-Dung chú ý nhìn xem thật kỹ, Hồng-thất-Công biểu diễn động tác nào là nhớ kỹ cái đó. Lúc biểu diễn xong nàng đã nhớ quá nửa rồi. Khi Hồng-thất-Công giảng qua lý thuyết và thực hành lại chưa đủ hai tiếng đồng hồ, thì Hoàng-Dung đã học được cả môn «Yến Song Phi» gồm có 36 thế múa như chồn vào ruột.

Sau đó hai người dẫu lại với nhau.

Hồng-thất-Công chỉ vẽ bổ khuyết lại những thế sơ sót hay hiểu lộn một cách hoàn toàn.

Trước khi đấu, hai ông cháu cùng đứng so vai cùng nhau rồi cùng nhảy lên cao, quyện lấy nhau mà đấu như một bánh xe lăn tròn, sau hết cả hai cùng sà sà bay xuống đất như đôi chim ngọc yến cùng đậu trông rất ngoạn mục.

Quách-Tĩnh nhìn theo thích chí vỗ tay khen ngợi luôn mồm.

Hoàng-Dung nhìn Quách-Tĩnh cười tươi như hoa và nói lớn :

— Quách ca, bây giờ em đã hơn anh rồi đấy nhé. Về sau hãy coi chừng đừng bắt nạt người ta nữa nhé. Thôi bây giờ em về làm đồ nhắm đây này.

Nói xong, nàng bưng chiếc mâm quầy quả về ngay.

Hồng-thất-Công quay lại bảo nhỏ Quách-Tĩnh :

— Con vợ mày nó thông minh lanh lẹ quá sức, mày không qua nó nổi đâu. Không khéo nó sẽ hơn mày gấp trăm, gấp ngàn lần đấy nhé.

— Dạ, điều đó cháu đã biết ngay từ ban đầu. Ngay ngón võ công ông vừa dạy đó, cháu thấy hoa cả mắt, cố nhìn theo mà chỉ nhớ được vài ba thế thôi.

Hồng-thất-Công đắc ý cười to rồi hai người cùng dắt nhau trở về nhà trọ.

Đến nơi trời vừa tối, Hoàng-Dung bưng đặt trước mặt Hồng-thất-Công hai món nhắm vừa nấu xong.

Mâm vừa đặt xuống, Hồng-thất-Công đã chú mục vào hai dĩa đậu hủ và sao bạch thái, đầy mẹp, khói lên nghi ngút thật ngon lành.

Món sao bạch thái, Hoàng-Dung đã dùng mỡ gà, da nhân vịt nướng kèm, còn món đậu hủ thì nàng dùng thịt hấp nhét đậu hủ, rồi đem chưng thật kỹ. Chưng càng lâu bao nhiêu, chất ngon béo bổ của thịt đều rút cả vào miếng đậu hủ, khi ăn bỏ cái bã thịt chỉ còn một thứ đậu mà thôi. Tuy vậy, nhưng hương vị không khác gì thịt nguyên chất.

Hồng-thất-Công bưng hai dĩa hít thật dài cho đã mũi rồi mới ăn.

Chiều tối, ăn cơm xong, Hoàng-Dung, Quách-Tĩnh chia giường mỗi người một nơi.

Hồng-thất-Công lưu ý thấy vậy lấy làm lạ lùng vội hỏi:

— Sao bọn bay không nằm chung với nhau cho ấm và vui vẻ hơn?

Hoàng-Dung tuy tinh ranh liến thoắng, nhưng đối với môn này hoàn toàn ấu trĩ, cho nên nàng thẹn đỏ mặt, lúng túng một chập rồi nói:

— Ông đừng nói bậy bạ. Ngày mai cháu không làm đồ nhậu cho ông nữa đâu.

Hồng-thất-Công lạ lùng quá, hỏi lại:

— Ủa, sao mày bảo tá nói bậy?

Hoàng-Dung chỉ đỏ mặt, không biết trả lời ra sao.

Nhưng Hồng-thất-Công chợt hiểu, bèn ôn tồn bảo Hoàng-Dung:

— À, ta đã hiểu rồi. Hai đứa bay tự do đính ước cùng nhau, vì chưa có lệnh cha mẹ nên không dám ăn nằm cùng nhau chứ gì. Như vậy là phải đấy, đáng khen.

Ta tuy là một tên ăn mày, nhưng cũng xin nhận làm mai dong cho hai đứa bay. Cha mày tuy khó tánh, nhưng hắn cũng nể ta lắm. Lúc nãy ta nói đùa chứ thật sự lão Đông-Tà với ta cũng là bạn cả đấy. Một khi ta đã hiểu thì cha mày cũng phải thông cảm liền.

Nhắm hai đứa bay cũng xứng đôi vừa lứa lắm.

Hoàng-Dung được Hồng-thất-Công nhận làm mai mối thì mừng muốn run người. Nàng mừng quá chẳng biết nói gì hơn, chỉ nhìn ông cười mủm mỉm như tỏ ý biết ơn, rồi đem cả đống chăn đem luôn vào phòng cuộn tròn đánh một giấc tới sáng bạch.

Trời vừa rạng sáng, Quách-Tĩnh dậy sớm chạy luôn vào rừng tùng, tập lại ngón «Kháng-Long Hữu Hối» trong môn «Giáng Long Thập Bát Chưởng» do Hồng-thất-Công đã dạy ngày hôm qua.

Bấy giờ chưởng lực của chàng đã khá hùng hậu, không mấy chốc mà hàng mười mấy cây tùng đã gãy nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Vì ngại làm gãy thêm cây rừng của đồng bào địa phương, nên Quách-Tĩnh không đánh thẳng mà luyện phép vừa phát ra vừa thu lại.

Đánh luôn 20 chiêu, mồ hôi xuất dầm dề, chưởng lực biến thành gió mạnh quét sạch tất cả rác bụi trong một vùng thật rộng.

Quách-Tĩnh đang thoải mái với mức tiến bộ của mình, thì bỗng có tiếng người lao xao từ ngoài mé rừng đi lại.

Chàng ngừng tay lắng nghe có tiếng hai người đang nói chuyện, giọng nói có vẻ quen thuộc lắm, nên giật mình chạy lại xem, thì thấy 4 người đàng xa đi lại, mà người đi đầu rõ ràng là Sâm-Tiêu Lão-Quái Lương-tử-Ông, người đã từng giáp chiến mấy lần tại Triệu Vương-phủ.

Vừa trông thấy Lương-tử-Ông, Quách-Tĩnh thất kinh quày lưng bỏ chạy. Nhưng Lương-tử-Ông đã thấy kịp bèn quát lớn:

— Thằng ăn cắp hút máu bỏ đừng chạy nữa, hãy đến đây nạp mạng cho rồi.

Lập tức ba tên đồ đệ của Lương-tử-Ông, đã bè nhau xông tới vây chặt Quách-Tĩnh vào giữa.

Quách-Tĩnh vẫn cắm đầu cắm cổ chạy thẳng. Chàng có làm sao ra khỏi rừng tùng về đến khách điếm là thoát nạn.

Nhưng tên đại đồ đệ của Lương-tử-Ông đã phi thân đón ngay trước mặt và quát lớn:

— Thằng tiểu quỷ, bó tay nộp mạng cho rồi.

Nói xong, hắn dùng phép «cầm nã thủ», một môn tuyệt tác của phái võ Ngoại-quan chụp lấy cổ tay Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh sợ quá lật đật nhảy lùi ra sau, vận sức lên cánh tay phải, thò phía trước bụng, vẽ thành vòng tròn, rồi đẩy mạnh tới trước đúng theo ngón Kháng-long Hữu-hối vừa được Hồng-Thất-Công truyền dạy.

Tên này nghe hơi gió lộng ra biết ngay thế võ lợi hại quá

sức, vội vàng thu quyền chống đỡ nhưng không kịp nữa. Chỉ nghe bùng một tiếng, cả thân hình tên ấy bị bắn tung lên cao văng ra ngoài hơn 7 thước, cánh tay mặt bị gãy hai, thân hình đó nó nằm dài trên mặt đất.

Quách-Tĩnh chỉ xử dụng mới năm phần công lực mà hiệu lực quá phi thường. Chính chàng cũng ngẩn ngơ đứng nhìn, không ngờ quả ư dũng mãnh như vậy.

Nhưng rồi chàng lại vụt chạy trốn nữa.

Lương-tử-Ông thông thấy tự sự bỗng giật mình kinh sợ nhưng vì nóng lòng thương thê của tên đại đồ đệ nên dùng khinh công lao vút tới trước đón lại.

Quách-Tĩnh vừa đặt chân ra đến ven vùng tùng, bỗng bị Lương-tử-Ông chận lại thì thất kinh hồn vía, vội vàng cong tay vẽ vòng đẩy ra như cũ theo thê Kháng-long hữu-hối.

Lương-Tử-Ông thấy thê võ quá ư lợi hại và lạ lùng chưa hiểu thê gì, phải vội vàng lăn mình xuống đất mới tránh thoát. Tuy nhiên, cánh tay phải của Lương-tử Ông bị luồng chưởng phong của Quách-Tĩnh làm tê bại và đau buốt.

Lương-tử-Ông, giật mình hoảng sợ, không ngờ chỉ trong mấy tháng mà tài nghệ thằng bé này đã tiến bộ ngoài sức tưởng tượng.

Lương-tử-Ông chỉ ngờ rằng Quách-Tĩnh sở dĩ lợi hại như vậy là nhờ uống được máu quý của Hồng-huyết-xà. Vì vậy nên đem lòng oán hận và tiếc rẻ không thể tả. Phen này quyết hạ thủ để hút lại số máu ấy.

Lương-tử-Ông bật thình lình phi thân phóng tới lẹ như điện xẹt đưa bàn tay chộp bắt. Quách-Tĩnh né được rồi cũng phóng ngón Kháng-long hữu-hối ra lần nữa.

Lương-tử-Ông vội lánh sang một bên né tránh, lòng dạ bối hối lo ngại.

Nhưng sau một hồi quần nhau, Lương-tử-Ông nhận thấy trước sau gì Quách-Tĩnh cũng chỉ xử dụng một thê độc nhất ấy mà thôi, nên trong dạ vừa tức cười vừa mừng rỡ.

Tuy vậy, Lương-tử-Ông cũng chưa dám chắc đối phương chỉ biết có một ngón đó mà thôi, cho nên không dám khinh xuất. Muốn được chắc ý, Sâm-Tiên Lão-Quái hỏi một câu thăm dò:

— Thằng ranh con, chỉ có một ngón quèn đó hay sao mà cứ múa men hoài vậy?

Quách-Tĩnh bản chất thật thà chẳng thèm giấu giếm, nên quát lớn đáp lại:

— Ừ, ta chỉ cần một thê đó cũng đủ để trị được mi rồi. Có giỏi cứ xông vào đi?

Vừa nói xong, Quách-Tĩnh nhắm ngay Lương-tử-Ông đẩy luôn một kẹo kháng long hữu hối nữa.

Chuyến này đã biết chắc sự thật, nên Lương-tử-Ông đinh ninh không còn lo ngại nữa. Huống chi vì đưa ra xử dụng quá nhiều lần cùng một lúc, Quách-Tĩnh đã khiến cho đối phương đoán được chiều số của thê võ để né tránh được rồi, thừa cơ hoa quyền đâm mạnh vào hàu tâm của Quách-Tĩnh luôn ba đòn liên tiếp, khiến cho Quách-Tĩnh choáng váng cả đầu óc, tay chân cuống cuồng lên.

Trong lúc ấy bỗng có tiếng của Hoàng-Dung quát lanh lói từ đàng xa:

— Anh Tĩnh đừng ngại, có em đến giúp đây.

Vừa quát xong thì Hoàng-Dung lẹ như luồng khói thoảng xen thẳng vào giữa hai người tấn công vào Lương-tử-Ông, khiến ý phải hoành thân rút quyền né tránh. Quách-Tĩnh thừa dịp ấy nhảy thoát ra ngoài vòng nhìn hai người quyết đấu.

Mặc dầu ngón «Yến Song phi» là một môn võ công tuyệt diệu nhưng vì Hoàng-Dung mới luyện chưa thuần thục lắm. Hơn nữa vì tài nghệ của nàng và công phu kém Lương-tử-Ông quá xa, nên mặc dầu đã thi thố hết 36 ngón quyền «Yến Song Phi» vẫn không làm gì hắn xuể.

Loay hoay một chập Hoàng-Dung đã luống cuống rõ ràng.

Quách-Tĩnh thấy vậy muốn xông vào tiếp chiến, nhưng bỗng có giọng nói của Hồng-thất-Công từ trong điểm vọng ra:

— Coi chừng hắn theo thê « Ác cẩu lan độ » đó các cháu.

Thấy Hồng-thất-Công mách thê, nhưng Hoàng-Dung suy-nghĩ chẳng hiểu ý gì đang còn phân vân suy nghĩ, bỗng thấy Lương-tử-Ông đứng trụ theo thê « mã bộ » hai tay nắm nhau theo thê « Bình Huy » rõ ràng là thê « Ác cẩu lan bộ ». Bây giờ nàng mới hiểu ông già đã khôi hài đổi chữ « cọp » ra thành chữ « cho ».

Nàng thầm phục Hồng-thất-Công cũng quả là bậc siêu nhân, kịch thủ chưa xuất bộ đã biết trước mà mách nước cho mình đối phó.

Bỗng Hồng-thất-Công quát lớn:

bằng ? Đừng hòng ta dạy nữa đâu. Hãy cầm mồm lại, ta đã nói là dứt khoát rồi, với vinh vô ích.

Quách-Tĩnh chắp tay đáp :

— Cháu cám ơn ông đã dạy dỗ bấy lâu nay, đâu dám đòi hỏi nữa. Chỉ có con bé Dung hay lắm lộn lão tiền bối vì quá tham lam, đòi hỏi. Đệ tử rất buồn bã vì chưa lạy được để đền đáp công ơn sư phụ đã truyền dạy cho. Vậy xin nán lại ít lâu, bỏ đi bây giờ đâu đành dạ.

Nói dứt lời Quách-Tĩnh dập đầu lễ luôn bốn cái rồi cúi đầu xuống đất chẳng dám ngóc lên.

Hồng-thất-Công biến sắc quát lớn :

— Ta đem mấy môn võ nghệ dạy mày là để trả công ơn bọn bây đã cho ta ăn nhậu no nê. Đây là một chuyện trả công chứ đâu phải thu nhận học trò mà lễ với nghĩa. Xưa nay ta có thu nhận ai làm đệ tử bao giờ đâu mà thầy thầy trò trò rộn cả như vậy ?

Mắng rồi Hồng-Thất-Công quỳ xuống lại lạy bốn lạy đáp lễ cho Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh ngóc cổ nhìn lên thấy Hồng-thất-Công đang lui cui lạy mình thì thất kinh hồn vía vội vàng đứng dậy chạy ra xa rồi cắm đầu lạy nữa.

Hồng-thất-Công bèn vung tay áo một cái tức thì huyệt đạo của Quách-Tĩnh bị điểm trúng, nằm lăn trên mặt đất không cử động được nữa.

Hồng-thất-Công lạy đủ bốn lạy trả lễ xong xuôi, đứng dậy giải huyệt cho chàng bảo ngồi xuống và nói :

— Ta đã lạy đáp đủ bốn lễ rồi. Từ nay đừng làm như thế nữa, ta không nhận mi làm đồ đệ đâu nhé.

Quách-Tĩnh thừa biết tánh ý Hồng-thất-Công nói như đinh đóng cột, nên phải gật đầu nghe lời, không dám đòi hỏi gì hết.

Thình lình Hồng-thất-Công quay mình kêu ối một tiếng rồi cúi xuống dám có kẹp lên một con rắn mầu xanh đậm đưa cho mọi người xem.

Hoàng-Dung mới mở miệng nói được hai chữ « Thanh-Xà » thì Hồng-thất-Công đã vung tay phất một cái, nàng bật ra xa trên mười thước.